

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 548/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. K., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. D. D., advokát, spol. s r. o., P., za ktorú koná advokát JUDr. D. D., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 251/2010-103 z 22. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2012 doručená sťažnosť Mgr. Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 251/2010-103 z 22. mája 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 25. marca 2008 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) v sume 30 000 Sk ako náhrady trov konania a v sume 500 000 Sk z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaným bola Slovenská republika, v 1. rade zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a 2. rade Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Škoda mala sťažovateľke vzniknúť tým, že na základe uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Brezne, Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS: ORP-227/OdV-BR-2006 z 13. júla 2006 bola sťažovateľka obvinená z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Okresná prokuratúra v B. podala na sťažovateľku 23. novembra 2006 pre tento prečin obžalobu na Okresnom súde Brezno, ktorý uznesením sp. zn. 2 T 177/2006 z 27. júna 2006 vec postúpil podľa § 350 ods. 2 Trestného poriadku podľa § 241 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku Obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy Banská Bystrica (ďalej len „obvodný úrad“) ako priestupok. Obvodný úrad rozhodnutím sp. zn. OVVS-P-07/444/MP, OVVS 07/03175/MP z 12. novembra 2007 zastavil konanie o priestupku podľa § 76 ods. 1 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), t. j. z dôvodu, že sťažovateľka nespáchala skutok, pre ktorý bolo konanie o priestupku vedené. V danom prípade malo ísť o priestupok na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch.

O žalobe sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 66/2008 z 27. októbra 2009 tak, že ju zamietol a nepriznal žalovaným náhradu trov konania. Podľa okresného súdu v konaní neboli preukázané zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu,

ako ich predpokladá zákon o zodpovednosti za škodu, a ani to, že sťažovateľke vznikla škoda nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci. Nebola preto zrejماً ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom žiadala zmeniť odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a jej návrhu v celom rozsahu vyhovieť a zároveň zaviazat' žalovaných v 1. a 2. rade nahradit' jej trovy konania.

Po podanom odvolaní preskúmal rozsudok okresného súdu z 27. októbra 2009 krajský súd ako súd odvolací. Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 251/2010-103 z 22. mája 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože dospel k názoru, že je vecne správny.

3. Sťažovateľka sa domáha ochrany svojich práv podľa ústavy, dohovoru a listiny, ktoré mali byť porušené napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka poukazuje v sťažnosti na skutočnosť, že krajský súd rozhodol o jej odvolaní bez nariadenia pojednávania. Zároveň sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za nedostatočne zdôvodnený a nepreskúmateľný, pretože podľa nej z neho nie je jasné, prečo nemá nárok na náhradu trov obhajoby, ktoré musela v trestnom konaní vynaložiť, a ani na náhradu nemajetkovej ujmy.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:
„I. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Krajského súdu Bratislava 8Co 251/2010 - 103 zo dňa 22.05.2012 porušené.

II. Rozsudok Krajského súdu Bratislava 8Co 251/2010-103 zo dňa 22.05.2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 20 000 €, ktoré jej Krajský súd v Bratislave povinný jej zaplatiť do 30 dni od dňa právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania a právneho zastupovania na účet advokáta JUDr. D. D., vedený vo..., pobočka... č. ú... do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti

namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Preto vyjadrenia sťažovateľky v texte sťažnosti o tom, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku čoho nepovažuje konanie na krajskom súde za spravodlivé, hodnotí ústavný súd ako súčasť jej argumentácie, ktorou sťažovateľka zdôvodňuje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu.

8. Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, v dôsledku čoho je tento rozsudok nepreskúmateľný. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla:

„Porušovateľ môjho práva ... riadne nezdôvodnil svoje rozhodnutie, prečo nemám nárok na náhradu zaplatených trov obhajoby, ktoré som musela vynaložiť v trestnom konaní, ktoré nakoniec bolo voči mne zastavené, prečo mi nepriznal nemajetkovú ujmu a toto rozhodnutie považujem za nepreskúmateľné ...“

Okrem toho sťažovateľka nesúhlasí s tým, že krajský súd rozhodol o jej odvolaní bez nariadenia pojednávania.

9. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

10. Vychádzajúc z takto vymedzenej právomoci ústavného súdu ostalo jeho úlohou posúdiť, či napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, mohlo dôjsť k takému zásahu do práv sťažovateľky. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd po prepise dôvodov rozhodnutia okresného súdu, obsahu

odvolania sťažovateľky a vyjadrení žalovaného v 2. rade podrobne opísal samotný skutok, ktorý bol sťažovateľke kladený za vinu. Krajský súd uviedol aj rozsah dokazovania v tejto veci a samotný postup príslušných orgánov verejnej moci, a to od začatia trestného stíhania vo veci prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, vznesenia obvinenia proti sťažovateľke, podania obžaloby pre tento prečin na sťažovateľku a následného postúpenia veci sťažovateľky obvodnému úradu až po rozhodnutie o zastavení konania o priestupku. Následne krajský súd ako vlastné odôvodnenie správnosti rozsudku okresného súdu z 27. októbra 2009 uviedol:

„V konaní nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Tr. poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom a dospelo k záveru, že išlo o štandardný postup policajného orgánu a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia neboli v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné a i keď v danom prípade bola trestná vec navrhovateľky postúpená súdom z dôvodu, že súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku prokurátorom v obžalobe postúpená Obvodnému úradu, Odboru všeobecnej a vnútornej správy B. na prejednanie a rozhodnutie o priestupku a následne bolo konanie o priestupku zastavené, pričom tento postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, vychádzať len z týchto uvedených dôsledkov zastavenia konania o priestupku bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci. Vzhľadom na zistené skutkové okolnosti daného prípadu vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu, a to najmä pokiaľ ide o výkon dozoru nad zverenými žiakmi počas školského výletu navrhovateľkou ako učiteľkou pod vplyvom alkoholu, možno prijať záver, že nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia navrhovateľky, nemožno vyvodiť len zo skutočností, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo nezistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo

skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom.

Ďalej odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že navrhovateľka nepreukázala v konaní vznik škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme v peniazoch v sume 500.000,-Sk a vzhľadom na skutkové okolnosti zistené vyšetrovateľom a prokurátorom s ktorými sa stotožnil aj súd, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia o postúpení trestnej veci navrhovateľky na konanie o priestupkoch, keď sa nestotožnil len s právnou kvalifikáciou skutku prokurátorom uvedenou v obžalobe, nebola daná ani príčinná súvislosť medzi navrhovateľkou tvrdenou škodou spočívajúcou v nemajetkovej ujme v dôsledku zníženia jej vážnosti v spoločnosti, straty zamestnania a pod. a nezákonným rozhodnutím.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

11. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd dal sťažovateľke v napadnutom rozsudku podrobnú odpoveď na to, prečo jej nebola priznaná náhrada škody za vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nevykazuje všeobecný charakter. V prípade nároku sťažovateľky bolo kľúčové predovšetkým posúdenie otázky, či skutočnosť, že trestná vec sťažovateľky bola postúpená obvodnému úradu na prerokovanie priestupku, ktoré (konanie o priestupku) bolo následne zastavené z dôvodu podľa § 76 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch, mala rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Krajský súd k tejto otázke zaujal postoj, že táto skutočnosť sama osebe nevyvoláva nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Krajský súd v tejto súvislosti oprel svoj názor o okolnosti daného prípadu a najmä o to, že sťažovateľka ako učiteľka mala vykonávať riadny dozor nad žiakmi počas školského výletu, z čoho nepochybne vyplýva, že nemala byť pod vplyvom alkoholu. Fakt, že sťažovateľka bola v tom čase pod vplyvom alkoholu, pritom nebol sporný a ani samotná sťažovateľka to v sťažnosti nerozporovala.

Ústavný súd preto hodnotí právny názor krajského súdu k tejto otázke ako plne akceptovateľný a právne korektný. Krajský súd sa neobmedzil iba na reprodukciu odôvodnenia okrasného súdu a stanovísk účastníkov konania, ale svoj názor k rozhodujúcej otázke konania o nároku sťažovateľky dostatočne jasne zdôvodnil. Preto krajský súd v danom prípade nemohol porušiť jej označené práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Navyše, ústavný súd konštatuje, že hoci je sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nedostatky napadnutého rozsudku krajského súdu v ústavnej rovine konkretizuje len v jedinej vete. Sťažnosť preto nespĺňa v plnom rozsahu kvalitatívne náležitosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Inými slovami, sťažnosti chýba ústavnoprávny rozmer.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

13. Výčitka sťažovateľky o tom, že krajský súd rozhodol o jej odvolaní bez nariadenia pojednávania, je nie len neopodstatnená, ale zjavne nesprávna. V § 214 ods. 1 Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) taxatívne určuje tri situácie, kedy musí predseda senátu odvolacieho súdu vždy nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP). Pretože v prípade sťažovateľky nešlo ani o jeden z týchto prípadov, ktoré predpokladá § 214 ods. 1 OSP, bol krajský súd plne oprávnený rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 27. októbra 2009 bez nariadenia pojednávania. Preto týmto postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky. Sťažnosť je preto aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a navyše ústavný súd opakovane poukazuje na absenciu ústavnoprávneho rozmeru sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí sťažnosť v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012